

ARREST VAN HET HOF (Grote kamer)

3 oktober 2006 *

In zaak C-241/05,

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens de artikelen 68 EG en 234 EG, ingediend door de Conseil d'État (Frankrijk) bij beslissing van 9 mei 2005, ingekomen bij het Hof op 2 juni 2005, in de procedure

Nicolae Bot

tegen

Préfet du Val-de-Marne,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Grote kamer),

samengesteld als volgt: V. Skouris, president, P. Jann, C. W. A. Timmermans en A. Rosas, kamerpresidenten, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, P. Küris, E. Juhász, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh (rapporteur) en L. Bay Larsen, rechters,

* Procestaal: Frans.

advocaat-generaal: A. Tizzano,
griffier: R. Grass,

gezien de stukken,

gelet op de opmerkingen van:

- de Franse regering, vertegenwoordigd door G. de Bergues en J.-C. Niollet als gemachtigden,

- de Tsjechische regering, vertegenwoordigd door T. Boček als gemachtigde,

- de Slowaakse regering, vertegenwoordigd door R. Procházka als gemachtigde,

- de Finse regering, vertegenwoordigd door T. Pynnä als gemachtigde,

- de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. O'Reilly en A.-M. Rouchaud-Joët als gemachtigden,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 27 april 2006,

het navolgende

Arrest

- 1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 20, lid 1, van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (PB 2000, L 239, blz. 19; hierna: „SUO”), ondertekend te Schengen (Luxemburg) op 19 juni 1990.
- 2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een beroep dat is ingesteld door N. Bot, die de Roemeense nationaliteit bezit, tot nietigverklaring van het besluit van de prefect van Val-de-Marne (Frankrijk) waarbij zijn uitzetting is gelast.

Het rechtskader

Het Schengen-acquis

De Schengen-akkoorden

- 3 Het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (PB 2000, L 239, blz. 13; hierna: „Schengen-akkoord”) is geconcretiseerd door de ondertekening van de SUO.

- 4 Artikel 1 SUO definieert het begrip „vreemdeling” als „een persoon die geen onderdaan is van één der lidstaten van de Europese Gemeenschappen”.

- 5 In titel II van de SUO, „Afschaffing van de controles aan de binnengrenzen en personenverkeer”, regelt artikel 5, lid 1, onder welke voorwaarden aan vreemdelingen toegang kan worden verleend tot het grondgebied van de partijen bij het Schengen-akkoord (hierna: „Schengen-ruimte”) voor een verblijf van ten hoogste drie maanden.

- 6 Hoofdstuk 3 van titel II bevat de regeling inzake visa.

- 7 Artikel 11, lid 1, SUO, dat deel uitmaakt van afdeling 1 van dit hoofdstuk, „Visa voor kort verblijf”, luidt als volgt:

„Het ingevolge artikel 10 ingestelde visum kan zijn:

- a) een voor één of meer binnenkomsten geldig reisvisum, waarbij, te rekenen vanaf de datum van eerste binnenkomst, noch de duur van een ononderbroken verblijf, noch de totale duur van de achtereenvolgende verblijven meer dan drie maanden per zes maanden mag bedragen;

[...]”

- 8 Artikel 18 SUO, in afdeling 2 van dit hoofdstuk, „Visa voor verblijf van langere duur”, bepaalt:

„De visa voor een verblijf van langer dan drie maanden zijn nationale visa welke door iedere overeenkomstsluitende partij overeenkomstig de eigen wetgeving worden afgegeven. [...]”

- 9 Hoofdstuk 4 van titel II van de SUO regelt, in de artikelen 19 tot en met 24, de voorwaarden voor reisverkeer van vreemdelingen. Met name is daarin bepaald:

„Artikel 19

1. Vreemdelingen die houder zijn van een eenvormig visum en die het grondgebied van één der overeenkomstsluitende partijen op regelmatige wijze zijn binnengekomen, mogen zich, zolang het visum geldig is en voor zover zij aan de in artikel 5, lid 1, sub a, c, d en e, bedoelde voorwaarden voor binnenkomst voldoen, op het grondgebied van alle overeenkomstsluitende partijen vrij verplaatsen.

[...]

Artikel 20

1. Vreemdelingen die niet aan de visumplicht zijn onderworpen, mogen zich voor de duur van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden, gerekend vanaf de datum van eerste binnenkomst, op het grondgebied van de

overeenkomstsluitende partijen vrij verplaatsen, voor zover zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, sub a, c, d en e, bedoelde voorwaarden voor binnenkomst.

[...]

Artikel 23

1. De vreemdeling die niet of niet meer voldoet aan de op het grondgebied van één der overeenkomstsluitende partijen geldende voorwaarden inzake kort verblijf, dient in beginsel het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen onverwijld te verlaten.

[...]”

Het Schengen-protocol

- 10 Volgens artikel 1 van het Protocol tot opnemng van het Schengen-acquis in het kader van de Europese Unie, dat bij het Verdrag van Amsterdam aan het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap is gehecht (hierna: „Schengen-protocol”), worden dertien lidstaten van de Europese Unie, waaronder de Franse Republiek, gemachtigd onderling een nauwere samenwerking aan te gaan binnen de werkingssfeer van het Schengen-acquis, zoals omschreven in de bijlage bij dit protocol. Deze samenwerking moet plaatsvinden binnen het institutionele en juridische kader van de Unie en van het EU-Verdrag en het EG-Verdrag.

- 11 Volgens de bijlage bij het Schengen-protocol maken onder meer het aldus gedefinieerde Schengen-akkoord en de SUO deel uit van het Schengen-acquis.
- 12 Ingevolge artikel 2, lid 1, eerste alinea, van het Schengen-protocol is het Schengen-acquis vanaf de datum van inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam, te weten vanaf 1 mei 1999, met onmiddellijke ingang van toepassing op de dertien in artikel 1 van dit protocol genoemde lidstaten.
- 13 Overeenkomstig artikel 2, lid 1, tweede alinea, tweede volzin, van het Schengen-protocol heeft de Raad op 20 mei 1999 besluit 1999/436/EG aangenomen tot vaststelling, in overeenstemming met de desbetreffende bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en het Verdrag betreffende de Europese Unie, van de rechtsgrondslagen van elk van de bepalingen of besluiten die het Schengen-acquis vormen (PB L 176, blz. 17). Blijkens artikel 2 van dit besluit, in samenhang met bijlage A daarbij, heeft de Raad artikel 62, punt 3, EG aangewezen als rechtsgrondslag van artikel 20 SUO. Dit artikel maakt deel uit van titel IV van het EG-Verdrag, „Visa, asiel, immigratie en andere beleidsterreinen die verband houden met het vrije verkeer van personen”.

Verordening (EG) nr. 539/2001

- 14 Volgens artikel 1, lid 2, van verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (PB L 81, blz. 1), zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 2414/2001 van de Raad van 7 december 2001 (PB L 327, blz. 1), zijn Roemeense onderdanen vrijgesteld van de plicht om bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit te zijn van een visum voor een verblijf van ten hoogste drie maanden.

De nationale regeling

- 15 Ordonnance (besluit) nr. 45-2658 van 2 november 1945 betreffende de toegangs- en verblijfsvoorwaarden van vreemdelingen in Frankrijk (JORF van 4 november 1945, blz. 7225), zoals gewijzigd bij met name wet nr. 2003-1119 van 26 november 2003 betreffende de beheersing van de immigratie, het verblijf van vreemdelingen in Frankrijk en de nationaliteit (JORF van 27 november 2003, blz. 20136; hierna: „ordonnance nr. 45-2658”), bepaalde in artikel 22:

„I. — De vertegenwoordiger van de staat in het departement en, te Parijs, de politieprefect kunnen, bij met redenen omkleed besluit, in de volgende gevallen gelasten dat een vreemdeling wordt uitgezet:

1° de vreemdeling kan niet aantonen dat hij op regelmatige wijze het Franse grondgebied is binnengekomen, tenzij hij in het bezit is van een geldige verblijfstitel;

[...]

II. — De bepalingen van I, sub 1, gelden voor vreemdelingen die geen onderdaan van een der lidstaten van de Europese Gemeenschap zijn:

- a) indien de vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 5 [SUO];

- b) of indien de vreemdeling rechtstreeks uit het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij komt en niet kan aantonen dat hij het Europese deel van Frankrijk is binnengekomen in overeenstemming met de artikelen 19, lid 1 of 2, 20, lid 1, 21, lid 1 of 2, [SUO].”

Het hoofdgeding en de prejudiciële vraag

- 16 Uit de verwijzingsbeschikking blijkt dat Bot, die de Roemeense nationaliteit bezit, in de Schengen-ruimte, met name in Frankrijk, heeft verbleven van 15 augustus tot en met 2 november 2002, en vervolgens van eind november 2002 tot eind januari 2003. Daarna is hij op 23 februari 2003 via Hongarije, en vervolgens naar eigen zeggen via Oostenrijk en Duitsland, opnieuw Frankrijk binnengekomen, waar hij is aangehouden op 25 maart 2003.
- 17 De prefect van Val-de-Marne heeft bij besluit van 26 maart 2003, genomen op grond van artikel 22, II, sub b, van ordonnance nr. 45-2658, de uitzetting van Bot gelast.
- 18 Het beroep van Bot tot nietigverklaring van dit besluit is bij vonnis van het Tribunal administratif te Melun van 1 april 2003 afgewezen, met name op grond dat Bot, door Frankrijk opnieuw binnen te komen terwijl de periode van zes maanden van artikel 20, lid 1, SUO nog niet was verstreken, deze bepaling herhaaldelijk heeft overtreden en derhalve niet kan worden beschouwd als Frankrijk rechtmatig te zijn binnengekomen in de zin van deze ordonnance.
- 19 Op 5 mei 2003 heeft Bot de Conseil d'État verzocht, dit vonnis te vernietigen.

- 20 Van oordeel dat het antwoord op de vraag of Bot op de dag van uitzetting rechtmatig verbleef in de zin van artikel 20, lid 1, SUO, ervan afhangt wat onder „datum van eerste binnenkomst” in de zin van deze bepaling dient te worden verstaan, heeft de Conseil d’État de behandeling van de zaak geschorst en het Hof de volgende prejudiciële vraag voorgelegd:

„Wat dient te worden verstaan onder ‚datum van eerste binnenkomst’ in de zin van artikel 20, lid 1, [SUO], en moeten inzonderheid een binnenkomst na verloop van een periode van zes maanden waarin de betrokkene het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen niet is binnengekomen en, in het geval van een vreemdeling die dat grondgebied herhaaldelijk is binnengekomen voor een kort verblijf, een binnenkomst onmiddellijk na verloop van een periode van zes maanden vanaf de datum van de vorige bekende ‚eerste binnenkomst’, worden beschouwd als een ‚eerste binnenkomst’ op dat grondgebied?”

De prejudiciële vraag

- 21 Met zijn vraag beoogt de verwijzende rechter de uitlegging van het begrip „eerste binnenkomst” in artikel 20, lid 1, SUO te verkrijgen, teneinde te kunnen uitmaken of het recht van een niet-visumplichtige onderdaan van een derde staat om zich overeenkomstig deze bepaling voor de duur van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden vrij in de Schengen-ruimte te verplaatsen, in het geval van verzoeker in het hoofdgeding is geëindigd.
- 22 Uit de verwijzingsbeschikking blijkt dat verzoeker, na korte achtereenvolgende verblijfsperiodes in de Schengen-ruimte van in totaal meer dan drie maanden binnen een periode van zes maanden vanaf zijn allereerste binnenkomst in deze ruimte, na het verstrijken van deze eerste periode van zes maanden opnieuw deze ruimte is binnengekomen en daar minder dan drie maanden na deze nieuwe binnenkomst is staande gehouden voor controle.

23 In deze context vraagt de verwijzende rechter zich af of het begrip „eerste binnenkomst” elke nieuwe binnenkomst in de Schengen-ruimte betreft of enkel, naast de allereerste binnenkomst op het grondgebied, de latere binnenkomst na het verstrijken van een periode van zes maanden vanaf deze allereerste binnenkomst.

24 Zoals uit de formulering van artikel 20, lid 1, SUO blijkt, is de datum van eerste binnenkomst in de Schengen-ruimte van een niet-visumplichtige onderdaan van een derde staat het beginpunt van een periode van zes maanden waarin deze onderdaan het recht heeft om zich overeenkomstig deze bepaling voor de duur van ten hoogste drie maanden vrij in deze ruimte te verplaatsen.

25 Hieruit volgt dat, zoals de verwijzende rechter heeft opgemerkt, elke allereerste binnenkomst van een dergelijke onderdaan in de Schengen-ruimte een eerste binnenkomst in de zin van artikel 20, lid 1, SUO is, met ingang waarvan zijn recht van verblijf van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden dient te worden vastgesteld.

26 Zoals alle belanghebbenden die schriftelijke opmerkingen hebben ingediend voor het Hof hebben erkend, staat deze bepaling, evenals artikel 11, lid 1, sub a, SUO uitdrukkelijk bepaalt met betrekking tot onderdanen van derde staten die visumplichtig zijn voor korte verblijven, zowel een ononderbroken verblijf van drie maanden toe als opeenvolgende kortere verblijven van in totaal niet meer dan drie maanden.

- 27 Uit de bewoordingen van artikel 20, lid 1, SUO, gelezen in samenhang met artikel 23, lid 1, SUO, volgt evenwel dat, wanneer dit verblijfsrecht van ten hoogste drie maanden in de loop van de periode van zes maanden die is verstreken sinds de dag van de allereerste binnenkomst in de Schengen-ruimte, is geëindigd, de betrokken onderdaan deze ruimte in beginsel onverwijld dient te verlaten, teneinde te voorkomen dat zijn verblijf in deze ruimte die maximumduur overschrijdt.
- 28 Derhalve verbiedt de formulering van artikel 20, lid 1, SUO weliswaar niet dat diezelfde onderdaan zich nadien opnieuw binnen de Schengen-ruimte verplaatst, wat overigens door geen van de belanghebbenden die schriftelijke opmerkingen voor het Hof hebben ingediend, is betwist, maar daarvoor is voorwaarde dat hij opnieuw binnenkomt in deze ruimte en wel na het verstrijken van een periode van zes maanden vanaf de datum van zijn allereerste binnenkomst in deze ruimte.
- 29 Zoals de Franse, de Tsjechische en de Slowaakse regering hebben betoogd, moet een dergelijke nieuwe binnenkomst derhalve evenzeer als een eerste binnenkomst in de zin van artikel 20, lid 1, SUO worden beschouwd als de allereerste binnenkomst in de Schengen-ruimte. Deze bepaling staat aldus niet-visumplichtige onderdanen van een derde staat toe, in de Schengen-ruimte te verblijven voor de duur van ten hoogste drie maanden binnen achtereenvolgende perioden van zes maanden, op voorwaarde dat elk van deze perioden begint met een dergelijke eerste binnenkomst.
- 30 Deze uitlegging wordt gesteund door de bepalingen van de SUO die van toepassing zijn op visa voor korte verblijven. Volgens de artikelen 11, lid 1, sub a, en 19 van deze overeenkomst mogen onderdanen van een derde staat die houder van een reisvisum zijn en die op regelmatige wijze de Schengen-ruimte zijn binnengekomen, zich vrij in deze ruimte verplaatsen gedurende ten hoogste drie maanden per zes maanden vanaf de eerste binnenkomst. Deze bepalingen staan dus uitdrukkelijk verblijfsperioden van drie maanden binnen opeenvolgende perioden van zes maanden toe.

- 31 Voorts dient erop te worden gewezen dat, zoals de Franse en de Tsjechische regering alsook de Commissie van de Europese Gemeenschappen terecht hebben aangevoerd, het aldus uitgelegde begrip „eerste binnenkomst” in artikel 20, lid 1, SUO de bevoegde nationale autoriteiten niet belet om met inachtneming van het gemeenschapsrecht een onderdaan van een derde staat wiens verblijf in de Schengen-ruimte de maximumduur van drie maanden binnen een vorige periode van zes maanden heeft overschreden, een sanctie op te leggen, zelfs al verblijft de betrokkene op de controledatum, evenals Bot in het hoofdgeding, niet langer in deze ruimte dan drie maanden vanaf de datum van zijn meest recente eerste binnenkomst.
- 32 De Commissie stelt evenwel dat deze letterlijke uitlegging van artikel 20, lid 1, SUO kan leiden tot misbruik en omzeiling van de regels voor een verblijf van langere duur, terwijl zowel de artikelen 62 EG en 63 EG als de bepalingen van de SUO, met name de artikelen 5 en 18, een duidelijk onderscheid maken tussen verblijfsperioden van meer dan drie maanden, die onder het immigratiebeleid vallen, en verblijfsperioden van minder dan drie maanden, die onder de regels betreffende het vrije verkeer van personen vallen.
- 33 Aldus merkt de Commissie, alsook de Finse regering, op dat een niet-visumplichtige onderdaan van een derde staat die, wanneer hij de Schengen-ruimte nog op de dag van zijn eerste binnenkomst verlaat en dus, aan het einde van de eerste periode van zes maanden daar gedurende drie maanden min één dag heeft verbleven, door deze ruimte aan het einde van deze eerste periode slechts voor één dag te verlaten en de volgende dag opnieuw binnen te komen, drie maanden extra binnen een tweede periode van zes maanden in deze ruimte zou kunnen verblijven, waardoor hij zich aldus zes maanden achtereen, min één dag, vrij op dit grondgebied zou kunnen verplaatsen.
- 34 In die omstandigheden zijn de Commissie en de Finse regering van mening dat artikel 20, lid 1, SUO, in overeenstemming met de door deze overeenkomst beoogde doelstellingen, zodanig moet worden uitgelegd dat verzekerd is dat voor onderdanen

van een derde staat die voornemens zijn, één of meer opeenvolgende perioden met een totale duur van meer dan de maximumduur van drie maanden binnen een periode van zes maanden te verblijven, de door het gemeenschapsrecht voor een verblijf van langere duur vastgestelde regeling geldt.

35 Volgens de Commissie dient het begrip „eerste binnenkomst” bijgevolg aldus te worden uitgelegd dat het betrekking heeft op elke eerste binnenkomst in de Schengen-ruimte, alsmede op elke nieuwe binnenkomst, mits tussen het laatste vertrek en deze nieuwe binnenkomst een periode van meer dan drie maanden zonder verblijf in deze ruimte is verstreken. Indien zulks niet het geval is, dient onderscheid te worden gemaakt naargelang de verblijfsduur in de periode van zes maanden vóór deze nieuwe binnenkomst, langer of korter is dan drie maanden. In het eerste geval is het verblijfsrecht geëindigd. In het tweede geval moet het verblijfsrecht worden berekend aan de hand van de bijeengetelde verblijfsduur binnen deze periode van zes maanden.

36 De Finse regering stelt zich op het standpunt dat het begrip „eerste binnenkomst” aldus moet worden uitgelegd dat het betrekking heeft op de eerste binnenkomst in de Schengen-ruimte in de periode van zes maanden voorafgaand aan een nieuwe binnenkomst in deze ruimte, waarbij elk in deze periode reeds in deze ruimte gehouden verblijf de toegestane verblijfsduur van drie maanden evenredig vermindert.

37 Het is juist dat reeds uit de bewoordingen van artikel 62, punt 3, EG, dat volgens besluit 1999/436 de rechtsgrondslag is van artikel 20, lid 1, SUO, volgt dat de Raad op basis van deze bepaling van het EG-Verdrag alleen maatregelen kan nemen tot vaststelling van de voorwaarden waaronder onderdanen van een derde staat vrij kunnen reizen in de Schengen-ruimte gedurende een periode van ten hoogste drie maanden.

38 Hieruit volgt dat, ongeacht of is voldaan aan het vereiste inzake de periode van zes maanden vanaf de datum van eerste binnenkomst in artikel 20, lid 1, SUO, het

verblijf van onderdanen van een derde staat in de Schengen-ruimte op grond van deze bepaling in geen geval een totale duur van drie maanden achtereen mag overschrijden. Voor niet-visumplichtige onderdanen van een derde staat vloeit deze absolute bovengrens duidelijk voort uit artikel 5, lid 1, SUO en artikel 1, lid 2, van verordening nr. 539/2001.

39 Dit betekent niet, anders dan de Commissie en de Finse regering stellen, dat de uitlegging van het begrip „eerste binnenkomst” van artikel 20, lid 1, SUO overeenkomstig de punten 28 en 29 van het dit arrest, niet-visumplichtige onderdanen van een derde staat toestaat, zich langer dan drie maanden achtereen vrij in de Schengen-ruimte te verplaatsen, aangezien, zoals in deze punten is vastgesteld, elke „eerste binnenkomst” in de zin van deze bepaling noodzakelijkerwijs een nieuwe binnenkomst in deze ruimte eist na het verstrijken van een eerdere periode van zes maanden.

40 Bovendien, al verzekert het begrip „eerste binnenkomst” in de door de Commissie en de Finse regering voorgestane uitlegging naar zijn aard dat een niet-visumplichtige onderdaan van een derde staat binnen een periode van zes maanden niet langer dan drie maanden in de Schengen-ruimte verblijft, vastgesteld moet worden dat dit niet de regel is die is neergelegd in artikel 20, lid 1, SUO, waarin slechts verblijfsperiodes van meer dan drie maanden binnen een periode van zes maanden, te rekenen vanaf de datum van eerste binnenkomst in deze ruimte, worden verboden. Wanneer echter zou worden uitgegaan van variabele data van eerste binnenkomst al naar gelang de datum van de laatste binnenkomst, dan zou de uitlegging van de Commissie en de Finse regering eraan voorbijzien dat artikel 20, lid 1, SUO juist draait om het begrip „eerste binnenkomst”, en zou daarvoor het begrip „datum van laatste binnenkomst” in de plaats komen, dat niet in dit artikel staat.

41 Aangezien deze uitlegging, die betrekkelijk ingewikkeld is en daardoor in de weg zou kunnen staan aan een uniforme toepassing van artikel 20, lid 1, SUO en bijgevolg

afbreuk zou kunnen doen aan de rechtszekerheid van particulieren, niet gebaseerd is op de bewoordingen van deze bepaling, kan zij niet worden aanvaard.

- 42 Wat het door de Commissie aangevoerde risico van omzeiling van de voor verblijfsperioden van langere duur geldende regels betreft, behoeft slechts te worden opgemerkt dat artikel 20, lid 1, SUO in zijn huidige versie weliswaar niet-visumplichtige onderdanen van een derde staat toestaat om door cumulatie van twee achtereenvolgende maar niet direct op elkaar aansluitende verblijfsperioden gedurende een periode van nagenoeg zes maanden in de Schengen-ruimte te verblijven, maar dat het aan de gemeenschapswetgever staat om deze bepaling in voorkomend geval te wijzigen, indien hij meent dat een dergelijke cumulatie inbreuk kan maken op de regels voor een verblijf van meer dan drie maanden.
- 43 Bijgevolg moet op de prejudiciële vraag worden geantwoord dat artikel 20, lid 1, SUO aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „eerste binnenkomst” in deze bepaling niet alleen de allereerste binnenkomst in de Schengen-ruimte betreft, maar ook de eerste binnenkomst in deze ruimte na het verstrijken van een periode van zes maanden na deze allereerste binnenkomst, alsook elke andere eerste binnenkomst na het verstrijken van elke nieuwe periode van zes maanden na de vorige datum van eerste binnenkomst.

Kosten

- 44 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen. De door anderen wegens indiening van hun opmerkingen bij het Hof gemaakte kosten komen niet voor vergoeding in aanmerking.

Het Hof van Justitie (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 20, lid 1, van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990, dient aldus te worden uitgelegd dat het begrip „eerste binnenkomst” in deze bepaling niet alleen de allereerste binnenkomst op het grondgebied van de staten die dit akkoord hebben gesloten, betreft, maar ook de eerste binnenkomst op dit grondgebied na het verstrijken van een periode van zes maanden na deze allereerste binnenkomst, alsook op elke andere eerste binnenkomst na het verstrijken van elke nieuwe periode van zes maanden na de vorige datum van eerste binnenkomst.

ondertekeningen